

Sygn. akt V ACa 568/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Artur Lesiak (spr.)
Sędziowie:	SA Anna Strugała SO del. Elżbieta Milewska - Czaja
Protokolant:	st. sekr. sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2019 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko W. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 19 lutego 2019 r. sygn. akt I C 705/18

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4050,00 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Elżbieta Milewska – Czaja SSA Artur Lesiak SSA Anna Strugała

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 568/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 czerwca 2018r., wniesionym początkowo w ramach elektronicznego postępowania upominawczego, powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od W. G. kwoty 112.825,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazano, że strony łączyła umowa pożyczki z dnia 30 listopada 2015r. Podano, że w związku z jej nienależyтым wykonywaniem przez pozwanego, umowa została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 14 maja 2018r.

Wyjaśniono, że na kwotę dochodząca pozwem składają się: niespłacony kapitał - 19.496,36 zł, odsetki umowne - 2.543,35 zł, odsetki umowne za opóźnienie - 775,03 zł oraz opłaty umowne - 10,40 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany W. G. wskazał, że nie uznaje żądania pozwu co do wysokości. Pozwany podniósł, że z treści pozwu nie wynika za jaki okres naliczony został zaległy kapitał, według jakiej stopy procentowej wyliczono odsetki umowne i odsetki umowne za opóźnienie. Pozwany zakwestionował także złożony przez powoda wyciąg z ksiąg banku.

W toku postępowania pozwany podniósł, że roszczenie powoda jest przedwczesne z uwagi na nieskuteczne doręczenie pozwanemu wypowiedzenia umowy. Nadto pozwany wskazał, że nie jest dla niego jasne czy warunkowe wypowiedzenie umowy ma wystarczający charakter.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 112.825,14 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 czerwca 2018r. do dnia zapłaty oraz kwotę 11.061,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą tego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania Sądu I instancji.

W dniu 30 listopada 2015r. Bank (...) S.A. z siedzibą w G. zawarł z W. G. umowę kredytu gotówkowego nr (...).

Zgodnie z umową bank udzielił kredytobiorcy, na okres od 30.11.2015r. do 15.12.2024r. kredytu gotówkowego w wysokości:

118.790 zł - na spłatę innych kredytów oraz na cele konsumpcyjne, 14.136,01 zł - na opłacenie prowizji od udzielonego kredytu.

Kredyt oprocentowany został według stałej stopy procentowej w wysokości 4,90 % w skali roku. Należne bankowi za cały okres kredytowania odsetki wynosiły 32.560,31 zł.

W umowie wskazano także, że bank może pobierać opłaty i prowizje według zasad i stawek określonych w umowie oraz w Taryfie Opłat i Prowizji Banku (...) S.A. dla Klientów Indywidualnych.

Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu w ratach w wysokości po 1.532,28 zł płatnych do 15 dnia każdego miesiąca, poczynając od 15 stycznia 2016. W umowie przewidziano, że niespłaconą w terminie kwotę kredytu, bank od dnia następnego traktować będzie jako zadłużenie przeterminowane od którego bank pobiera odsetki karne według zmiennej stopy procentowej, określonej jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP.

Zgodnie z umową bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej. Przewidziano 30 - dniowy termin wypowiedzenia oraz wskazano, że bank zawiadomi kredytobiorcę o wypowiedzeniu umowy w formie pisemnej - listem poleconym.

Do umowy dołączono harmonogram spłat.

W dniu 4 listopada 2016r. doszło do połączenia banku (...) S.A. z wydzieloną częścią Banku (...) S.A. - dokonanego w trybie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h.

Pismem z dnia 22 stycznia 2018r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w kwocie 2.988,79 zł.

W dniu 14 lutego 2018r. powód wezwał pozwanego ponownie do zapłaty wymagalnego zadłużenia wynikającego z umowy nr (...), w terminie 7 dni.

Pismem z dnia 19 marca 2018r. powód wezwał pozwanego do spłaty zaległości w terminie 14 dni, wskazując, że w przypadku braku spłaty, bądź nie złożenia wniosku o restrukturyzację w tym terminie, pismo traktować należy jako wypowiedzenie umowy kredytowej nr (...) - z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia w którym upłyne termin 14 dni roboczych, licząc od dnia doręczenia pisma.

Powyższe pismo doręczone zostało pozwanemu w dniu 23 marca 2018r.

Pismem z dnia 17 maja 2018r. pozwany został wezwany do zapłaty kwoty 112.247,16 zł - w terminie 7 dni. Przesyłkę doręczone poprzez powtórny awizację.

Zestawienie rozliczeń na rachunku prowadzonym, w związku zawartą między stronami umową kredytu, wykazuje istnienie zaległości w spłacie kredytu sięgających: 109.496,36 zł w zakresie kapitału, 2.543,35 zł w zakresie odsetek umownych oraz 10,40 zł w zakresie opłat. Nadto na dzień 5 czerwca 2018r. naliczono odsetki karne w wysokości 775,03 zł. Odsetki przez cały okres trwania umowy naliczono według oprocentowania 4,90 %.

Zgodnie z księgami (...) Banku S.A. pozwany posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 112.825,14 zł z tytułu umowy kredytu nr (...). Na kwotę wymagalnego zadłużenia składają się: niespłacony kapitał - 109.496,36 zł, odsetki umowne - 2543,35 zł, odsetki za opóźnienie -775,03 zł, opłaty umowne - 10,40 zł. Nadto w wyciągu z ksiąg banku wskazano, że bankowi należne są odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 5 czerwca 2018r. od kwoty niespłaconego zadłużenia tj. 112.825,14 zł.

Pozwany zawarł z powodem przedmiotową umowę kredytu, w trakcie jej realizacji miał świadomość istnienia zaległości.

Powyższy stan faktyczny ustalony został w oparciu o zebrane i przeprowadzone dowody. Sąd ocenił wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (art. 233 § 1 k.p.c). Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedstawione przez powoda w postaci wyciągu z ksiąg banku, wyciągu z rachunku bankowego prowadzonego dla obsługi spornego kredytu, wypowiedzenia umowy i wezwań do zapłaty. W ocenie Sądu wypowiedzenie przedmiotowej umowy było skuteczne mimo swojego warunkowego charakteru, wysłane zostało na adres podany przez powoda przy zawarciu umowy i odebrane przez dorosłego domownika powoda.

Równocześnie Sąd nie uznał za wiarygodne twierdzeń powoda jakoby córka, która odebrała warunkowe wypowiedzenie umowy nie przekazała mu tego pisma. Pozwany w żadnym zakresie nie wskazał z jakich względów córka miałaby mu nie przekazać kierowanej do niego korespondencji. Zatem twierdzenia te Sąd uznał za sprzeczne z doświadczeniem życiowym i przez to niewiarygodne.

Sąd Okręgowy zważył, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W sprawie bezspornym było, że strony łączyła umowa kredytu, mocą której poprzednik prawny (...) Banku S.A. z siedzibą w (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 132.926,01 zł.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1876 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W § 8 pkt 1 umowy z dnia 30 listopada 2015 r. postanowiono, że bank rna prawo ją wypowiedzieć między innymi w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Z załączonej historii uznań na

rachunku prowadzonym dla rozliczeń kredytu jednoznacznie wynika, że od czerwca 2017r. na rachunku powstawały zaległości. Od grudnia 2017r. zaległości te w ogóle nie były regulowane, co doprowadziło do postawienia w stan wymagalności całości niespłaconego kapitału w maju 2018r. Zestawienie przedstawia także w jaki sposób narastały zaległe odsetki umowne oraz odsetki karne naliczane od przeterminowanego kapitału.

W aktach znajduje się także potwierdzenie odbioru przez pozwanego w dniu 23 marca 2018r warunkowego wypowiedzenia umowy kredytowej, zgodnie z którym od daty tej należy liczyć 14 dniowy termin zapłaty, a następnie 30 dniowy termin wypowiedzenia. Zatem przedmiotowa umowa została skutecznie wypowiedziana ze skutkiem na dzień 7 maja 2018r. Zważyć należy, że spełniły się przesłanki do wypowiedzenia przez powoda łączącej go z pozwaną umowy kredytu. Pozwany na dzień uskutecznienia się wypowiedzenia, tj. 7 maja 2018r. r., zalegał ze spłatami rat od grudnia 2017r.

Przed wypowiedzeniem umowy powód wzywał pozwanego do uregulowania zadłużenia. W piśmie z dnia 19 marca 2018r. znalazła się także informacja o możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

Powyższe wypełnia, formułowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15, Legalis) postulat dokonania wypowiedzenia umowy kredytu bankowego przez kredytodawcę w sposób, który nie może być nagły i zaskakujący dla kredytobiorcy (nawet przy istnieniu podstaw do wypowiedzenia zgodnie z treścią umowy), a także dokonania tego po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych (np. odpowiednich wezwań). Z powyższych względów Sąd Okręgowy stanął na stanowisku o dopuszczalności stosowania przez bank warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu. Argumentacja za uznaniem tego typu konstrukcji za niedopuszczalną niejednokrotnie koncentruje się na zarzutach naruszania przez bank umownych procedur upominawczych - tak chociażby orzekł Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 8 września 2016 r. (ACa 288/16, Legalis) - co prowadzi właśnie do „zaskakiwania” kredytobiorców postawieniem całości kredytu w stan natychmiastowej wymagalności.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy nie można mówić o naruszeniu przez powodowy bank umówionych z kredytobiorcą procedur upominawczych. Powód kilkakrotnie przed wypowiedzeniem wzywał pozwanego do zapłaty przeterminowanej należności, także warunkowe wypowiedzenie umowy traktować należy jako kolejną szansę na uniknięcie przez kredytobiorcę wypowiedzenia umowy. Automatyczne dyskwalifikowanie konstrukcji warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu bankowego w ocenie Sądu należy uznać za nieuzasadnione. Winno się ją zaś analizować w ścisłym powiązaniu z konkretną sprawą. Natomiast w konsekwencji analizy całokształtu stanu faktycznego sprawy niniejszej Sąd Okręgowy nie dopatrywał się okoliczności podobnych do wskazanych wyżej, które by uzasadniały uznanie wypowiedzenia przedmiotowej umowy z zastrzeżeniem warunku za niedopuszczalne.

Sąd I instancji wskazał, że chociaż ustawodawca w ust. 1a art. 95 prawa bankowego stanowi, iż moc prawna dokumentów urzędowych w postaci m. in. wyciągów z ksiąg rachunkowych banków nie rozciąga się na postępowanie cywilne, to bez wątplenia nie sposób bezrefleksyjnie odbierać im mocy i wartości dowodowej. Sąd przychylił się do stanowiska, że treść wyciągów z ksiąg bankowych należy traktować jako oświadczenia wiedzy osób, które je podpisywały. Wiedza ta zwykle dotyczy, tak jak w niniejszym przypadku, stanu zadłużenia danego kredytu i jest jak najbardziej wiarygodna. Warto w tym świetle wskazać, że - pomimo aktualnego brzmienia ust. 1a art. 95 prawa bankowego - wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem w postępowaniu nakazowym. Ustawodawca, dostrzegając szczególne wymogi formalne obowiązujące przy sporządzaniu takiego wyciągu z ksiąg banku, również nadal uznaje go za dokument stanowiący dostateczną podstawę wpisu do ksiąg wieczystych (art. 95 ust. 1 prawa bankowego). Dzieje się to dlatego, że prowadzenie ksiąg bankowych poddane jest wielu restrykcjom o charakterze administracyjnoprawnym, głównie wynikającym z regulacji ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1047). Powyższe tezy znajdują z resztą aprobatę w orzecznictwie - por. chociażby wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 czerwca 2016 r. (I ACa 1758/15, Legalis). Nowelizacja prawa bankowego, na mocy której ustanowiono ust. 1a art. 95 ustawy, rzeczywiście miała na celu wyłączenie w stosunku do dokumentów takich, jak omawiany w tym miejscu domniemania, że to co jest w nim zapisane jest prawdziwe (i tym samym pozbawienia ich waloru zupełności dowodu, który ograniczał lub

nawet wyłączał w ich przypadku stosowanie zasady swobodnej oceny dowodów - por. uzasadnienie do projektu przedmiotowej nowelizacji - Sejm RP VII Kadencji, druk nr 605, opubl. w LEX). Należy mieć jednak na względzie, że w niniejszej sprawie brak jest materiału, który by wskazywał np. na fakt uzasadnionego kwestionowania przez pozwanego wysokości swojego zadłużenia względem banku w czasie jego spłacania lub wzywania do zapłaty. Strona pozwana zarzuciła powodowi niewykazanie wysokości zadłużenia dopiero na etapie niniejszego postępowania sądowego - kwestionując, że ustalone zostało w sposób niewłaściwy. Tak też w ocenie Sądu, z uwagi na obszernie przedstawione wyżej argumenty natury prawnej i faktycznej, stanowisko pozwanego, nieoparte żadnymi dowodami, w tym przedmiocie nie zasługiwało na podzielenie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku i zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 112.825,14 zł wraz z ustawowym odsetkami za opóźnienie od dnia 5 czerwca 2018r. do dnia zapłaty.

Odnosnie kwestii rozliczenia kosztów niniejszego postępowania, Sąd oparł się na normie art. 98 § 1 k.p.c., stanowiącej, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Dlatego też zasądzono od pozwanego, jako przegrywającej proces w całości, na rzecz powoda kwotę obejmującą uiszczoną opłatę od pozwu, oraz zwrot kosztów zastępstwa radcy prawnego (5.400 zł - zgodnie z § 2 pkt 6 -Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U.2018.o.265/) i opłaty od pełnomocnictwa.

Pozwany zaskarżył w całości powyższy wyrok, zarzucając:

1) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy:

- art. 233 k.p.c. - poprzez błędną ocenę dowodu tj. pisma powoda z dnia 19 marca 2018 roku jako stanowiącego wypowiedzenia umowy kredytu, podczas gdy z treści dokumentu oraz regulacji art. 75c prawa bankowego wynika, że nie można go za takie Paktować;
- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. oraz w zw. z art. 231 k.p.c. polegające na ich zastosowaniu i uznaniu okoliczności wymagalności roszczenia oraz wypowiedzenia umowy kredytowej w sytuacji gdy oświadczenie woli w tym zakresie ze strony Powoda jest nieprawidłowe;
- art. 138 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego doręczenia zastępczego na rzecz córki pozwanego w sytuacji gdy z powodu braku istnienia oświadczenia o podjęciu się doręczenia przesyłki nie sposób przyjąć, że było ono poprawne i spełniało warunki z art. 75c ustawy prawo bankowe;

2) błędne zastosowanie art. 75c ustawy prawo bankowe poprzez ustalenie przez Sąd skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu łączącego Powoda z Pozwanym w sytuacji gdy wypowiedzenie to nie spełnia warunków ustawowych.

W związku z powyższym pozwany wniósł o:

- 1) zmianę orzeczenia i oddalenie powództwa w całości albo jego uchylenie i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
- 2) zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów procesu wedle norm przepisanych;
- 3) przeprowadzenie rozprawy również pod nieobecność Pozwanego.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i czyni je podstawą również własnego rozstrzygnięcia. Podziela także dokonaną przez ten Sąd ocenę przeprowadzonych w sprawie dowodów jako nienaruszającą zasady oceny dowodów, która wynika z art. 233 § 1 k.p.c. Podziela również stanowisko tego Sądu w zakresie podstawy prawnej rozstrzygnięcia i się do niej odwołuje bez potrzeby jej powtórzenia.

Bezzasadne są zawarte w apelacji zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., art. 230 k.p.c. i art. 231 k.p.c. Z zarzutami tymi skarżący łączy niedopuszczalność warunkowego wypowiedzenia umowy kredytowej. Zdaniem pozwanego, oświadczenie woli, w którym połączono w jednym piśmie wezwanie do zapłaty, zakreślono 14 dniowy termin do wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia i jednocześnie wskazano, że stanowi ono wypowiedzenie umowy jeśli dłużnik nie zadośćuczyni obowiązkowi zapłaty – tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie – nie złoży wniosku, nie jest wypowiedzeniem jednoznacznym.

Z takim stanowiskiem skarżącego nie sposób się jednak zgodzić. Wbrew wywodom zawartym w apelacji, treść pisma powoda z dnia 16 marca 2018 r. (data nadania 19 marca 2018 r.) jest sformułowana w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości. Zawarta jest w nim informacja o „możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania niniejszego pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia”. W dalszej części tego pisma wskazano: „W przypadku nieskorzystania z przysługujących Panu uprawnień wskazanych w art. 75c Ustawa Prawo bankowe, w których mowa powyżej, niniejszym wypowiadamy Umowę kredytową nr (...) z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od doręczenia niniejszego pisma” (warunkowe wypowiedzenie umowy kredytowej Nr (...), k. 57). Pozwany na podstawie tak skonstruowanej informacji bez trudu mógł obliczyć, w jakim terminie nastąpi rozwiązanie umowy. Skutki zaś rozwiązania umowy zostały wyjaśnione pozwanemu w dalszej części tego pisma. Nie można przy tym pominąć, że Bank wcześniej dwukrotnie wzywał pozwanego do zapłaty zadłużenia: pismem z dnia 22 stycznia 2018 r. oraz pismem z dnia 14 lutego 2018 r. Nie sposób też abstrahować od tego, że pozwany miał przecież świadomość, że zaprzestał spłacać kredyt. Nie podjął przy tym żadnych kroków w celu rozwiązania tego problemu.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 138 k.p.c. Przede wszystkim należy zauważyć, że przepis ten ma zastosowanie do doręczania pism sądowych, a charakteru takiego nie miało niewątpliwie pismo z dnia 16 marca 2018 r. (Doręczenie tego pisma nastąpiło na warunkach określonych w umowie kredytowej Nr (...)). W § 8 przewidziano mianowicie, że Bank zawiadamia kredytobiorcę o wypowiedzeniu umowy kredytu w formie pisemnej, listem poleconym. Adres, pod który zostało wysłane pismo z dnia 16 marca 2018 r. został wskazany w treści umowy, a w § 9 ust. 4 pkt 3) kredytobiorca wyraził zgodę na przysyłanie przez Bank wszelkiej korespondencji na ostatni wskazany przez kredytobiorcę adres do korespondencji. Całkowicie gołosłowne jest twierdzenie pozwanego, że córka nie podjęła się dostarczenia przesyłki pozwanemu. Gdyby tak było, córka winna była odmówić odbioru korespondencji. Nadto, skoro korespondencja została wysłana przez Bank pod wskazany przez pozwanego w treści umowy adres, pozwanego obciążają skutki ewentualnego braku przekazania korespondencji przez dorosłego domownika. Przede wszystkim jednak, pozwany nie przejawiał żadnej inicjatywy dowodowej, aby wykazać, że nie dotarła do niego przedmiotowa korespondencja. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Bezprzedmiotowy jest zamieszczony w uzasadnieniu apelacji zarzut błędnego zastosowania art. 143 k.p.c., albowiem w niniejszej sprawie nie zachodziły warunki do ustanowienia kuratora procesowego.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzutu błędnego zastosowania art. 75c ustawy Prawo bankowe. W stanie faktycznym objętym niniejszą sprawą Bank w jednym piśmie dokonał czynności wymienionych w art. 75c ust. 1 – 3 Prawa bankowego oraz złożył oświadczenie, że w przypadku nieskorzystania przez kredytobiorcę z przysługujących mu tej podstawie uprawnień, wypowiada umowę kredytową. Wymaga przy tym podkreślenia, że 30 – dniowy okres wypowiedzenia liczony był do dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych na skorzystanie przez kredytobiorcę z uprawnień przewidzianych w art. 75c ust. 1 – 3 Prawa bankowego. W ocenie Sądu Apelacyjnego rozpoznającego niniejszą sprawę, takie postępowanie Banku było w pełni dopuszczalne, nie naruszało w żaden sposób interesów kredytobiorcy, było dla niego jasne i zrozumiałe, nie wprowadzało w błąd, w okolicznościach niniejszej sprawy nie

stanowiło dla pozwanego zaskoczenia. Sąd Apelacyjny podziela dominujący w orzecznictwie pogląd, że art. 89 k.c. wyraża zasadę dopuszczalności warunków we wszystkich czynnościach prawnych, w tym także jednostronnych. W drodze wyjątku jedynie nie dopuszcza zamieszczenia warunku, gdy przepis wyraźnie tego zakazuje albo gdy wynika to z właściwości danej czynności prawnej, przy czym w tym ostatnim przypadku chodzi tylko o takie czynności, które mają od razu kształtować w sposób stabilny stosunki prawne np. regulujące stan cywilny człowieka (np. uznanie dziecka), uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli np. na podstawie art. 88 k.c. czy wypowiedzenie trwałego stosunku cywilnoprawnego np. spółki cywilnej. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2018 r., I ACa 1055/17, LEX nr 2553157 oraz powołane tam orzecznictwo). Powyższe oznacza, że dopuszczalne jest, co do zasady, dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2013 r., III CZP 85/12).

W tym stanie rzeczy nie podzielając wskazanych wyżej zarzutów apelacji ani argumentacji zgłoszonej na ich poparcie, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6) w zw. z § 10 ust 1 pkt 2) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.